

Sygn. akt V KZ 76/13

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 listopada 2013 r.

sprawy **R. P.**,

w przedmiocie zażalenia na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 11 września 2013 r.

w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

R. P. złożył w Sądzie Apelacyjnym osobisty wniosek z dnia 10 marca 2013 r. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem wraz z wnioskiem o wyznaczenie obrońcy z urzędu. Zarządzeniem Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego z dnia 11 września 2013 r., sygn. akt II AKo .../13, odmówiono przyjęcia owego wniosku. Zarządzenie uzasadniono tym, że wyznaczona z urzędu adwokat A. D., po zbadaniu sprawy nie znalazła podstaw do wznowienia postępowania, co zgodnie z art. 84 § 3 k.p.k. oświadczyła na piśmie, zaś wnioskodawca poinformowany o tym stanie rzeczy i wezwany do spełnienia wymogu przymusu adwokackiego we własnym zakresie (zarządzenie z dnia 9 sierpnia 2013 r.), braku formalnego nie usunął.

Na zarządzenie z dnia 11 września 2013 r. wnioskodawca wniósł zażalenie, w którym podniósł bezpodstawne użycie wobec niego terminu „skazany”. Ponadto podniósł konieczność wyłączenia od udziału w sprawie Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego, a także wszystkich innych sędziów tego Sądu. Wniósł także o zaniechanie wypłacania adw. A. D. wynagrodzenia za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia wniosku o wznowienie. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z niekwestionowanym sposobem interpretacji przepisu art. 545 § 2 k.p.k. (zob. T. Grzegorzczak, *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Warszawa 2008, s. 1153) ustanawia on tzw. przymus adwokacko-radcowski, tj. obowiązek sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania przez podmiot fachowy (prokuratora, adwokata lub radcę prawnego). Zgodnie zaś z art. 84 § 3 k.p.k., adwokat wyznaczony w postępowaniu o wznowienie postępowania powinien sporządzić i podpisać wniosek o wznowienie postępowania albo poinformować na piśmie sąd, że nie stwierdził podstaw do wniesienia wniosku o wznowienie postępowania. Wyznaczona na żądanie wnioskodawcy adwokat z urzędu nie znalazła podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania i poinformowała o tym sąd na piśmie. Zauważyć należy, że treść tego pisma wskazuje na przeprowadzenie przez obrońcę dogłębnej i rzetelnej analizy sprawy.

Wobec takiego stanowiska wyznaczonego obrońcy z urzędu i nieusunięcia braku formalnego przymusu adwokackiego przez wnioskodawcę we własnym zakresie, zasadnym stało się wydanie zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku.

Sąd Najwyższy nie podziela zastrzeżeń skarżącego co do użycia wobec niego terminu „skazany”. Tego bowiem określenia używa ustawodawca w art. 540 i n. k.p.k. w odniesieniu do osoby, której dotyczyć ma wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem skazującym. Sąd Najwyższy nie dopatrył się też przy wydaniu zaskarżonego zarządzenia naruszenia art. 439 § 1 pkt 1 w zw. z art. 40 § 1 k.p.k., brak bowiem było podstaw wyłączenia Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego, SSA P. S. od rozstrzygnięcia w sprawie. Jeśli zaś chodzi o pozostałe wnioski zawarte w zażaleniu, tj. o wyłączenie

pozostałych sędziów SA oraz niewypłacanie wynagrodzenia adw. A. D., pozostały one bez znaczenia dla oceny poprawności zaskarżonego zarządzenia.

Wobec powyższego orzeczono jak na wstępie.